

Arrest

nr. 324 093 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, *loco* advocaat T. STAPPERS en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote, die de Britse nationaliteit heeft.

1.2. Op 18 september 2018 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Deze F-kaart werd op 1 april 2022 ingetrokken.

1.3. De echtgenote van de verzoekende partij diende op 4 juli 2022 een aanvraag in voor de verblijfsstatus van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: het Terugtrekkingsakkoord). De gemachtigde nam op 29 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf

van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 59). Deze beslissing werd op 14 november 2023 ter kennis gebracht aan de echtgenote van de verzoekende partij.

1.4. De verzoekende partij diende op 27 februari 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde trof op 26 september 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die op 1 oktober 2024 ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij, vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2024 werd ingediend door :

A., M. (N° R.N. ...) [...]

Geboren te [...]Nationaliteit: [...]

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 10.03.2018 te Brasschaat in het huwelijk treedt met een verblijfsgerechtigde vreemdelinge. Op 13.03.2018 dient hij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote. Deze aanvraag wordt toegestaan en op 18.09.2018 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Deze F-kaart wordt op 01.04.2022 en dit omwille van de Brexit (zijn echtgenoot is een Britse onderdane) en omdat betrokkene en zijn echtgenote nagelaten hebben een aanvraag als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord in te dienen. Op 04.07.2022 dient zijn echtgenote dan wel een aanvraag in voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Deze aanvraag wordt echter geweigerd op 29.09.2023 en betekend aan mevrouw op 14.11.2023.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Ghana en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8EVRM omdat hij zeer innige banden met België opgebouwd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nof familieleden van hem in België verblijven. Zijn hechtste band met België was de aanwezigheid van zijn verblijfsgerechtigde Britse echtgenote, die echter niet meer over enig verblijfsrecht beschikt en bovendien niet meer in België verblijft (zoals betrokkene zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift). Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat

betrokkene nog hechte banden heeft met Ghana. Betrokkene is geboren en getogen in Ghana, waar hij 30 jaar van zijn leven doorbracht en waar zijn ouders verblijven. Redelijkerwijs kan dan ook aangenomen worden dat betrokkene, ondanks zijn legale verblijf in België, wel degelijk nog banden heeft met Ghana. Gezien zijn legale verblijf van 13.03.2018 tot 04.01.2022 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op zijn betreurenswaardige onwetendheid met betrekking tot de hernieuwing van zijn verblijfsvergunning naar aanleiding van de Brexit. Echter, deze bewering is niet geloofwaardig. Het Verenigd Koninkrijk heeft de Europese Unie verlaten op 31.01.2020 na een fel gemediatiseerde campagne en voorafgaande referendum. Nochtans kan het in België verblijvende vreemdelingen niet ontgaan zijn dat de Brexit gevolgen had voor hun verblijfsvergunning in België. Via alle media werden de mensen op de hoogte gebracht van de procedure tot het bekomen van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord en aangespoort om deze aanvraag in te dienen voor het in voege gaan van de Brexit zelf, op 31.01.2020. Gedurende 2021, ten tijde van de COVID-19 pandemie, kon dit bovendien volledig digitaal gebeuren. Het is dan ook niet ongeloofwaardig dat betrokkene en zijn echtgenote niet op de hoogte zouden zijn geweest van de Brexit en zijn gevolgen voor Britse onderdanen in het buitenland en de door hen te ondernemen stappen. We wijzen er op dat ook de aanvraag van zijn echtgenote tot het bekomen van de status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, door onze diensten geweigerd werd waarbij rekening gehouden werd met de redenen van de laattijdige indiening. Deze redenen konden echter niet weerhouden worden als redelijke gronden voor het laattijdig indienen van de aanvraag. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied reeds vervallen is sinds 01.04.2022. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2018 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat hij hier langdurig tewerkgesteld zou zijn, dat hij verschillende taalcursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij de Nederlandse taal perfect machtig zou zijn, dat hij zeer actief zou deelnemen aan het sociaal en cultureel leven in België, dat hij op zeer actieve wijze zou deelnemen aan de arbeidsmarkt, dat hij reeds zes jaar in België zou verblijven, dat hij zijn puntenfiche Nederlands voor het schooljaar 2020-2021 voorlegt evenals zijn certificaat Nederlands richtgraad 1 en drie bijhorende deelcertificaten, zijn attest van inburgering, zijn gemaakte taalopdrachten in de Nederlandse les, een attest van tewerkstelling in het jaar 2018, zijn individuele rekening van het jaar 2018 en 2021, zijn fiche 281.10 van het jaar 2021, zijn arbeidsovereenkomst dd. 16.07.2021, een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds, zijn overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding dd. 23.04.2021 en verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Na een theoretische uiteenzetting, betoogt de verzoekende partij concreet als volgt:

“De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn.

Deze vrijheid is evenwel “geen vrijbrief voor een willekeurige on onredelijke beslissing”.

De redelijkheid van de beslissing is een grens aan deze beoordelingsvrijheid.

De kennelijke beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling.

Worden beschouwd als redelijke beslissingen, de beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

De omvang van motiveringsplicht is verbonden met de omvang van de discretionaire bevoegdheid.

De motiveringsplicht voor de beoordelingen van de “buitengewone omstandigheden” is bij gevolg versterkt.

In casu moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met alle in het verzoek om verblijf genoemde factoren, en in de tweede plaats dat de gemachtigde, door te oordelen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking kunnen worden genomen, de draagwijdte van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 onjuist heeft uitgelegd.

Verzoeker wees, met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, vooreerst naar zijn verregaande binding met België en een schending van artikel 8 EVRM. Het hele leven van verzoeker speelt zich momenteel volledig in België af en het is dan ook de Belgische samenleving waar verzoeker volledig in integreerde.

Hij heeft geen banden meer met zijn land van herkomst.

Dienaangaande brengt verzoeker verschillende bewijsstukken bij, dewelke weldegelijk beoordeeld dienen te worden in verband met de buitengewone omstandigheden, daar artikel 8 EVRM zowel gebruikt kan worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, als ter staving van de motivering ten gronde.

De stelling van de gemachtigde dat de stavingsstukken enkel behoren tot de gegrondheid van de aanvraag is pertinent incorrect.

Dienaangaande kan naar volgende elementen verwezen worden, met name:

- *Onafgebroken verblijf in België gedurende 6 jaar; verzoeker verblijft reeds sedert maart 2018 onafgebroken in België;*
- *Sociale en arbeidsrelaties zijn allen in België;*
- *Geen binding meer met GHANA;*
- *Centrum van belangen en werkomstandigheden bevinden zich uitsluitend en alleen in België.*

In dit verband moet worden opgemerkt dat verweerder de draagwijdte van het begrip “buitengewone omstandigheden” van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ten onrechte beperkt door dit alleen van toepassing te laten zijn op gevallen waarin het “onmogelijk” is om naar het land van herkomst terug te keren.

De Raad van State verwijst echter ook uitdrukkelijk naar de hypothese van een “bijzonder moeilijke, maar niet noodzakelijk onmogelijke” terugkeer. Er kan ook geen sprake zijn van overmacht.

Verzoeker toont onbetwistbaar aan dat het centrum van al zijn belangen, zowel werkomstandigheden, verblijfplaats als sociale relaties, zich uitsluitend en alleen in België bevinden.

Er kan gewezen worden op de rechtsleer van De Schutter, waaruit blijkt dat het niet enkel meer de familiebanden zijn die zich mogelijks kunnen verzetten tegen een verwijdering in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch ook de sociale banden en economische activiteit.

De gemachtigde had een afweging moeten maken tussen het privéleven van verzoeker en de belangen van de staat, in het licht van het evenredigheidsbeginsel.

Aangezien de Vreemdelingenwetgeving met artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 uitdrukkelijk in een geijkte procedure voorziet waarbij in uitzonderlijke omstandigheden de aanvraag aldus vanuit België kan plaatsvinden.

De gemachtigde laat echter uitdrukkelijk na te oordelen over het langdurig verblijf van verzoeker in België en het gebrek aan enige binding met GHANA.

Zij stelt slechts dat het “onwaarschijnlijk lijkt” dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins afdoende waarom de bestreden beslissing noodzakelijk of evenredig is.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met de arbeids- en sociale banden die verzoeker in België heeft opgebouwd.

De gemachtigde stelt volledig tegenstrijdig dat de tewerkstelling van verzoeker niet als buitengewone omstandigheid weerhouden kan worden omdat zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied reeds vervallen is sinds 01.04.2022, terwijl deze elementen wel degelijk de sociale banden, het privéleven, van verzoeker met België aantonen.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder het recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, alsook dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker zich dan ook beroept op zijn gewaarborgd recht op zijn privéleven.

Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn.

Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Thans toont verzoeker weldegelijk aan dat hij tijdens zijn jaren van verblijf economische banden heeft opgebouwd en dat er aldus sprake is van een netwerk van sociale en affectieve banden.

Bovendien betreffen de buitengewone omstandigheden niet het louter indienen van de aanvraag in het buitenland, maar tevens de wachtperiode die noodzakelijk is om een beslissing te krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat evident voor een langdurige scheiding met België zou zorgen, zijnde het centrum van al verzoeker zijn belangen.

Hierbij dient wel degelijk rekening gehouden te worden met de verregaande moeilijkheden die een langdurige scheiding met België (o.a. stopzetting tewerkstelling), voor verzoeker met zich mee zou brengen.

In de praktijk is er vaak meer dan een jaar nodige om een antwoord te verkrijgen van de bevoegde Belgische overheden, mocht verzoeker zijn aanvraag in Ghana indienen, hetgeen weldegelijk een langdurige periode betreft.

De gemachtigde heeft het in de bestreden beslissing slechts over een tijdelijke scheiding, maar ontkent niet dat deze in praktijk van zeer lange duur zou kunnen zijn.

Daarenboven heeft verzoeker inderdaad verwezen naar de betreurenswaardige onwetendheid van verzoeker met betrekking tot de hernieuwing van diens verblijfsvergunning naar aanleiding van de ‘BREXIT’.

Verzoeker had zich in 2018 in België gevestigd, nadat hij zich op grond van art. 40bis Vw bij zijn echtgenote, mevrouw G. S. [...] met de Britse nationaliteit, had kunnen voegen. Zijn verblijfsvergunning was geldig tot 13.12.2022.

Gelet op het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk op 31.01.2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31.12.2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangperiode, voldeden onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden (die zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden dienden opnieuw een aanvraag in te dienen voor hun verblijf bij de gemeente en dit ten laatste op 31.12.2021.

Verzoeker - als echtgenoot van een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk - was betreurenswaardig niet op de hoogte van deze procedure.

Door verschillende ongelukkige omstandigheden had de echtgenote van verzoeker blijkbaar pas op 04.07.2022 een aanvraag ingediend.

Zij verwees hierbij naar verschillende moeilijke omstandigheden tijdens de beperkte aanvraagperiode, waaronder de COVID-19-pandemie, persoonlijke problemen, gezondheidsproblemen en het overlijden van een familielid.

Met deze redenen werd evenwel geen rekening gehouden en haar aanvraag tot toekenning van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord werd op 29.09.2023 geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gebracht op 14.11.2023).

Mevrouw Grimes heeft ondertussen het Belgisch grondgebied dan ook verlaten, maar verzoeker en mevrouw Grimes zijn nog steeds gehuwd.

De gemachtigde verwijst in zijn beslissing dan ook naar bovenvermelde weigering van de echtgenote van verzoeker, met als voornaamste reden dat de aanvraag laattijdig was.

Verzoeker was, zoals hierboven reeds uiteengezet, dan ook niet tijdig op de hoogte van deze uitzonderlijke procedure tot aanvraag van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

Verzoeker is zich vervolgens gaan informeren bij de gemeente, waarbij hem meegedeeld werd dat hij diende te wachten om de Belgische nationaliteit aan te vragen.

Gelet op deze informatie heeft verzoeker dan ook geen verlenging van zijn verblijf aangevraagd, met het ongelukkige gevolg dat zijn verblijfsrecht in België ondertussen beëindigd is.

Wederom maakt de gemachtigde een verkeerde beoordeling door te stellen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte was van deze uitzonderlijke procedure.

Dat de Brexit op zich zeer gemediatiseerd werd, toont geenszins aan dat iedere in België verblijvende vreemdeling op de hoogte was van de procedure tot het bekomen van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

In haar beslissing erkent de gemachtigde dan ook dat de aanvraag van de echtgenote van verzoeker laattijdig was, hetgeen ook aantoont dat verzoeker hiervan gewoonweg niet tijdig op de hoogte was.

In deze omstandigheden en gelet op het bestaan van een onbetwist privéleven, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de evenredigheid ervan werd onderzocht, aangezien de gemachtigde lijkt te oordelen dat er in beginsel geen sprake kan zijn van een inmenging van het privéleven, zonder deze bewering te staven of te ontwikkelen in het licht van de elementen ter ondersteuning van het verzoek om verblijf.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 EVRM. “

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep

worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar enig middel werpt de verzoekende partij wel de schending op van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde beginselen geschonden worden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van de begrippen gehanteerd in de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Ook wat de aangehaalde schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat dit middelenonderdeel onontvankelijk is. De verzoekende partij laat immers na uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel zou bestaan. De Raad ziet ook niet in hoe de bestreden beslissing artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 kan hebben geschonden, nu dit wetsartikel bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt en deze bepaling in voorliggende zaak niet van toepassing was en evenmin werd toegepast.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Zo wordt in de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. Deze uiteenzetting stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel) legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Ook het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.4 *In casu* heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende

partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst.

2.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle in het verzoek genoemde factoren. Zo wees zij naar haar verregaande binding met België, het feit dat haar hele leven zich momenteel volledig in België afspeelt, dat zij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Ter staving daarvan had de verzoekende partij diverse stukken toegevoegd waaruit blijkt dat het centrum van al haar belangen, zowel haar werkomstandigheden, haar verblijfplaats, als haar sociale relaties, zich uitsluitend en alleen in België bevinden. De verzoekende partij hekelt dat de gemachtigde oordeelde dat deze stavingstukken enkel tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren.

2.5.1. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd leest. *In fine* van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Echter, deze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Verwerende partij heeft immers eerder, in weerwil van wat de verzoekende partij betoogt, wel degelijk onderzocht of het privéleven van de verzoekende partij in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen in het algemeen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, en in het bijzonder of dit een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Met dit onderzoek naar het privéleven – waarmee bedoeld wordt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96)- zijn dus de elementen waarnaar de verzoekende partij verwijst, waaronder haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de sociale en professionele banden die zij in België zou hebben opgebouwd, meegenomen en niet uitgesloten, zoals de verzoekende partij ten onrechte beweert. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is bovendien in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), en luidens dewelke *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen” de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*”

Het komt dus aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de beoordeling van haar privéleven ondeugdelijk is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

2.5.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt in dat verband:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De verzoekende partij beroept zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Of er daadwerkelijk sprake is van een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of zij voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* betreft de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf, aangezien de verzoekende partij op het moment van de aanvraag niet (langer) beschikte over een legaal verblijfsrecht. Het gaat bijgevolg om een eerste toelating tot verblijf. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken persoon zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142)..

2.5.3. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen concreet als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Ghana en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij zeer innige banden met België opgebouwd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of

familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nof familieleden van hem in België verblijven. Zijn hechtste band met België was de aanwezigheid van zijn verblijfsgerechtigde Britse echtgenote, die echter niet meer over enig verblijfsrecht beschikt en bovendien niet meer in België verblijft (zoals betrokkene zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift). Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Ghana. Betrokkene is geboren en getogen in Ghana, waar hij 30 jaar van zijn leven doorbracht en waar zijn ouders verblijven. Redelijkerwijs kan dan ook aangenomen worden dat betrokkene, ondanks zijn legale verblijf in België, wel degelijk nog banden heeft met Ghana. Gezien zijn legale verblijf van 13.03.2018 tot 04.01.2022 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een privéleven in België als dusdanig niet betwist heeft. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, heeft de gemachtigde vervolgens wel degelijk een afweging gemaakt tussen het door de verzoekende partij ingeroepen privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De gemachtigde lichtte dienaangaande toe dat de verplichting om de machtigingsaanvraag in te dienen in het land van herkomst niet leidt tot een definitieve verwijdering, doch enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De gemachtigde wees er verder op dat dergelijke tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stipt tot slot aan dat de verzoekende partij 30 jaar in Ghana heeft verbleven, zodat haar verblijf, haar integratie en haar opgebouwde banden in België bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst, te meer er niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij, van wie beide ouders in Ghana verblijven, geen banden meer zou hebben in haar land van herkomst.

2.5.4. Daar waar de verzoekende partij ontkent dat zij nog banden heeft met haar land van herkomst, gezien zij reeds langdurig in België verblijft en het centrum van haar belangen zich uitsluitend en alleen in België bevindt, benadrukt de Raad dat het aan de verzoekende partij zelf is om de door haar aangevoerde elementen, die zij als buitengewone omstandigheden beschouwt, aannemelijk te maken. Zij moet dan ook concreet aantonen dat zij geen familiaal of sociaal netwerk meer heeft in Ghana, hetgeen zij nalaat te doen. Louter verwijzen naar het feit dat zij sedert 2018 onafgebroken in België verblijft en dat zij hier geïntegreerd zou zijn, volstaat hiertoe niet. Het gegeven dat de verzoekende partij sociale of economische banden heeft met België betekent overigens niet dat de verzoekende partij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en om die reden verhinderd zou zijn tijdelijk in dit land te verblijven. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, is de verzoekende partij geboren en getogen in Ghana, heeft ze daar dertig jaar verbleven en zijn haar ouders er nog steeds woonachtig. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Gezien de verzoekende partij bijna drie decennia in Ghana heeft gewoond, kon de gemachtigde redelijkerwijze aannemen dat zij er nog familie, vrienden of kennissen heeft bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Met de louter blote bewering dat zij geen enkele binding meer heeft met Ghana, slaagt de verzoekende partij er niet in het tegendeel aan te tonen, noch toont zij hiermee aan dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar Ghana om aldaar haar machtigingsaanvraag in te dienen.

2.5.5. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij weliswaar aanvoert dat zij in België over een netwerk van sociale en affectieve banden beschikt, doch dat zij haar aanvraag enkel onderbouwd heeft door het voorleggen van arbeidsovereenkomsten, loonfiches en certificaten van haar gevolgde inburgeringscursus en lessen Nederlands. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt hier sociale banden te hebben opgebouwd, blijft het derhalve bij loutere beweringen.

2.5.6. In de mate dat de verzoekende partij economische banden heeft met België, en hierbij verwijst naar haar huidige tewerkstelling, kon verweerder er in alle redelijkheid op wijzen dat het gegeven tewerk gesteld te zijn geen buitengewone omstandigheid betreft. Zolang ten gronde geen verblijf wordt toegestaan, is het de verzoekende partij heden immers niet toegestaan te werken in België, zodat inderdaad niet valt in te zien waarom de tewerkstelling die de verzoekende partij heeft haar dan verhindert tijdelijk het land te verlaten.

De Raad stelt voorts vast dat de door de verzoekende partij voorgelegde arbeidsovereenkomst met het bedrijf ARA NV in augustus 2021 werd afgesloten. Sinds april 2022 beschikt de verzoekende partij echter niet langer over een F-kaart. De actuele professionele banden waar de verzoekende partij naar verwijst hebben zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin de verzoekende partij zich bewust was dat haar verblijf illegaal was en dat zij zich niet meer op de Belgische arbeidsmarkt kon begeven. Gezien de verzoekende partij geen rechtmatige verwachting kon hebben dat zij haar privéleven, en meer in het bijzonder haar economische banden, tijdens haar illegaal verblijf verder kon opbouwen, komt het haar toe blijk te geven van uitzonderlijke omstandigheden die een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. De verzoekende partij moet aantonen dat zij in België een netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. De verzoekende partij wijst weliswaar meermaals doorheen haar verzoekschrift naar het feit dat zij in België is tewerkgesteld, doch toont niet *in concreto* aan dat de professionele banden die zij heeft aangeknoopt en verdergezet tijdens haar onwettig verblijf de gebruikelijke banden die ontstaan door een langdurig (en deels legaal) verblijf in België overstijgen of dermate sterk zouden zijn dat deze kunnen opwegen tegen het belang dat de Belgische staat heeft bij een correcte toepassing van de verblijfsreglementering.

Bovendien wijst de gemachtigde er terecht op dat de verzoekende partij nog steeds de mogelijkheid behoudt om terug te keren naar België op het moment dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Eenmaal terug in haar herkomstland staat het de verzoekende partij immers vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Door te herhalen dat zij door een terugkeer naar Ghana haar tewerkstelling zal moeten stopzetten, slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat het foutief of kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde, die inzake artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, voor wat de tewerkstelling van de verzoekende partij betreft verwijst naar de geëigende procedure die kan worden gevolgd. De gemachtigde brengt verder in herinnering dat het slechts om een tijdelijke terugkeer gaat om de aanvraag in te dienen via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De verzoekende partij oppert in haar middel dat de gemiddelde wachttijd bij de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een jaar bedraagt, maar zij toont dit geenszins aan op basis van objectieve informatie. Met het louter wijzen op de duur van de behandeling van een machtigingsaanvraag maakt de verzoekende partij verder niet aannemelijk dat haar banden en integratie van die aard zijn dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor de tijd van de behandeling van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland.

2.5.7. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar privéleven in overweging genomen, doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen. Er blijkt geenszins dat de bestreden beslissing de belangen van de verzoekende partij op disproportionele wijze schaadt. De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motieven incorrect of kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn, noch toont zij aan dat met bepaalde relevante elementen die een andere uitkomst konden rechtvaardigen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij toont derhalve niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar Ghana met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen haar familie- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg blijkt niet dat de toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals vervat in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, *in casu* heeft geleid tot een beslissing die niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

2.6. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de draagwijdte van het begrip “buitengewone omstandigheden” duidt en hier op algemene wijze verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, toont zij niet concreet aan dat verweerder de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad stelt vast dat nergens in de bestreden beslissing door de gemachtigde gesteld wordt dat de machtigingsaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij onmogelijk naar haar land

van herkomst kan terugkeren, dan wel geen overmacht zou hebben aangetoond. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

2.7. De verzoekende wijst er tot slot op dat zij in haar machtigingsaanvraag verwezen heeft naar de betreuwenswaardige onwetendheid in haar hoofde met betrekking tot de hernieuwing van haar verblijfsvergunning naar aanleiding van de Brexit. Zij zet vervolgens de redenen uiteen waarom haar echtgenote de aanvraag voor het bekomen van een verblijfsstatus als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord laattijdig heeft ingediend. Zij hekelt dat de gemachtigde oordeelt dat het ongeloofwaardig is dat zij en haar echtgenote, die onderdaan is van het Verenigd Koninkrijk, niet op de hoogte waren van deze uitzonderlijke procedure.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde hieromtrent concreet als volgt:

“ Betrokkene beroept zich op zijn betreuwenswaardige onwetendheid met betrekking tot de hernieuwing van zijn verblijfsvergunning naar aanleiding van de Brexit. Echter, deze bewering is niet geloofwaardig. Het Verenigd Koninkrijk heeft de Europese Unie verlaten op 31.01.2020 na een fel gemediatiseerde campagne en voorafgaande referendum. Nochtans kan het in België verblijvende vreemdelingen niet ontgaan zijn dat de Brexit gevolgen had voor hun verblijfsvergunning in België. Via alle media werden de mensen op de hoogte gebracht van de procedure tot het bekomen van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord en aangespoort om deze aanvraag in te dienen voor het in voege gaan van de Brexit zelf, op 31.01.2020. Gedurende 2021, ten tijde van de COVID-19 pandemie, kon dit bovendien volledig digitaal gebeuren. Het is dan ook niet ongeloofwaardig dat betrokkene en zijn echtgenote niet op de hoogte zouden zijn geweest van de Brexit en zijn gevolgen voor Britse onderdanen in het buitenland en de door hen te ondernemen stappen. We wijzen er op dat ook de aanvraag van zijn echtgenote tot het bekomen van de status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, door onze diensten geweigerd werd waarbij rekening gehouden werd met de redenen van de laattijdige indiening. Deze redenen konden echter niet weerhouden worden als redelijke gronden voor het laattijdig indienen van de aanvraag. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde aldus een samenvatting geeft van de motieven vervat in de beslissing tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord van 29 september 2023 die op 14 november 2023 ter kennis werd gebracht van de echtgenote van de verzoekende partij. Volgens de gegevens waarover de Raad beschikt, werd tegen deze beslissing geen beroep aangetekend, zodat deze definitief is. De Raad stelt verder vast dat de kritiek van de verzoekende partij, die er in bestaat aan te tonen dat het wel degelijk geloofwaardig is dat zij en haar echtgenote niet op de hoogte waren van deze bijzondere verblijfsprocedure, in wezen gericht is tegen voormelde weigeringsbeslissing waarbij de aangehaalde redenen voor het laattijdig indienen van de verblijfsaanvraag niet aanvaard werden. De verzoekende partij kan evenwel de mogelijkheid om een machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag ingediend door haar echtgenote. Bovendien laat zij na uiteen te zetten hoe het gegeven dat zij er niet van op de hoogte was dat zij en haar echtgenote ten laatste op 31 december 2021 een nieuwe verblijfsaanvraag hadden moeten indienen een omstandigheid betreft die het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om voorliggende machtigingsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Zij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijke onredelijke wijze geoordeeld heeft dat haar onwetendheid met betrekking tot de procedure voor het bekomen van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord geen buitengewone omstandigheid vormt.

2.9. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat de in de bestreden beslissing, in weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk inhoudelijk wordt ingegaan op de in de aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen met betrekking tot de verblijfsduur, de integratie en sociale en economische banden van de verzoekende partij met België. Met het louter herhalen van de in haar machtigingsaanvraag aangehaalde omstandigheden en het volharden dat deze elementen juist wel buitengewone omstandigheden betreffen, maakt de verzoekende partij weliswaar kenbaar dat zij het oneens is met de beoordeling van de gemachtigde, doch toont zij niet aan dat de in de bestreden akte vervatte motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, of dat er geen voldoende onderzoek van alle feitelijke gegevens zou hebben plaatsgevonden.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een feitelijke herbeoordeling beoogt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, merkt de Raad nog op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat. De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS